

Megkoronázott életmű...

SZERZŐ: NAGY ZOLTÁN

Győr-Ménfőcsanak – ahogyan nevezik, Győr Rózsadombja – már régóta az agglomeráció része, egy olyan nyugodt és termékeny városrész, ahova szívesen költöznek az emberek, a helyiek pedig szívesen fogadják be őket.

A Bakony legnyugatibb – pannóniai rétegekből a kéregmozgások hatására kialakult – Ravazd-csanaki vonulata itt ér véget, kiváló lehetőséget kínálva a növénytermesztésnek, kertészetnek és szőlészetnek. A lágyszárú hullámzó dombokból összeálló lánccolat legjellemzőbb talajképző alakozata a lösz, amelyen mély vízmosások szabdalta barna erdőtalajok, illetve kisebb arányban barnaföldek alakultak ki.

Szerethető adottságú vidék ez – mondja **Pécsinger János** (63) agrármérnök, növényvédő szakmérnök, immár nyugdíjas, aki tősgyökeres „ménfői”. Mint mondja, nem elég becsülettel végigdolgozni az életet, valamivel meg kell koronázni, nyomot kell hagyni az embernek maga után, ha nem akarja, hogy emléke, munkássága gyorsan feledésbe merüljön a mai rohanó világban...

Csak impulzusokat kapott

Egyik nagyapja Vas megyében kovácsmester, másik nagyapja idejekorán traktorral, cséplőgéppel és sok földdel bíró módos gazda volt a közeli Győrszemerén. Utóbbi az ötvenes években, az akkori ideológiai gyakorlatnak megfelelően kuláklisrá került, majd hosszú időre internálták.

Pécsinger János szülei pedagógusok voltak, édesapja negyedszázadon át volt iskolaigazgató Győrben, édesanyja a helyi, ménfőcsanaki alsósokat tanította.

Édesapja mindenáron műszaki pályára irányította volna, ezért is írtatták be a jónevű Révai gimnáziumba, de agronómus nagybátyja hatása, valamint a természet szeretete és a gének sajátos „háttértevékenysége” hatására – némi honvédségi kötelezettség után – mégis az óvári agráregyetemen folytatta tanulmányait.

1976-ban vehette át a diplomáját, amellyel a zsebében az Ikrényi Állami Gazdaságban kezdett dolgozni. Ma is nagy szeretettel és jó szívvel gondol arra a korabeli munkakörnyezetre, ahol az egyszerű kétkezi emberektől, a közép- és felsővezetőktől egyaránt nagyon sokat tanult. Ők kimondatlanul is mindannyian tanították a szakmát, a viselkedési normákat, a szocializálódást, a beilleszkedést olyan környezetbe, amely egy friss diplomás ember számára többnyire idegen volt. Nem volt tapasztalható szakmai féltékenység, nem volt irigység, viszont volt önzetlen szakmai és emberi hozzáállás és segítség.

Akkor végezte el Keszthelyen a bentlakásos növényvédő szakmérnöki kurzust is, és már annak birtokában fogadta el 1981-ben szülőfaluja szövetkezetének felkérését a főagronómus-növényvédő státuszra.

FOLYTATÁS A 112. OLDALON ►

▶ FOLYTATÁS A 110. OLDALRÓL

Huszonegy év kemény szakmai munka következett, számos kihívással és problémamegoldási feladattal, de a tagság befogadta, megszerette, és szakmai munkáját elismerte. Valódi gazdászévek voltak ezek, amelyeknek a rendszerváltás utáni változások vetettek véget, amikor is a szövetséget végelszámolással megszünt...

Aktívan a változások idején

Pécsinger János azt hangsúlyozza, hogy a végelszámolás nem külső kényszerből, hanem a tagság belső elhatározásából történt. A kárpótlás és a részaránytulajdon kiadása során olyan nagy igény jelentkezett, hogy a szövetséget általánosan használt földek területe nagyon lecsökkent volna. Olyan gyenge minőségű földek és olyan távoliak maradtak meg, amik a további gazdálkodást ellehetetlenítették.

A vagyonvesztés megakadályozása érdekében inkább elosztották a vagyont. Ezt első kézből tudja, hiszen a földkiadó bizottság és a részaránytulajdon-kiaadó bizottságnak is elnöke volt, valamint a vagyonvesztést is ő végezte.

Gyakorlatilag minden talpalatnyi föld magántulajdonba került, ahogyan az eszközök is. Persze, óriási harc volt a földért, hiszen bárki, aki Győr közigazgatási területén kárpótlási jegyhez jutott, többnyire Ménfőcsanakra ment licitálni. A spekuláció sem volt ismeretlen fogalom, hiszen a városszéli áruházlancok telepítése is akkor volt napirenden, sőt a teherpályaudvar ma is folyamatban lévő áthelyezése is földterületet igényelt-igényel, ami üzleti értelemben ismét csak izgalmakat vált ki.

A rendszerváltás és gazdasági hozadék egyben nagy élmény is volt az embereknek, a felelős vezetők számára viszont a törvénykezési feladatok végrehajtása jelentett egyre nagyobb, már-már közigazgatási kihívásokat, hiszen a szakmai munkára és annak újraszervezésére alig jutott idő – mondja Pécsinger János.

Természetesen azért nem szakadt el szeretett hivatásától, hiszen 1992-től egyéni vállalkozóként folytatta a gazdálkodást. Folyamatosan törekedett arra, hogy a jövő gazdaságát módszeresen tudja felépíteni. A kárpótláson szántóra licitált és kapott vissza a nagyapja után, mellé földet

Folyamatosan törekedett arra, hogy a jövő gazdaságát módszeresen tudja felépíteni

ket és szőlőt vásárolt Tényőn és Győrszemerén. Elindította tehát a módszeres gazdálkodást a magánszektorban azzal a szilárd elhatározással, hogy a nyereséget lehetőleg maradéktalanul visszaforgatva, dinamikus módon működjön és gyarapodjon a gazdasága...

Az alapok lerakása

Valóban azzal indult a magángazdálkodás, hogy a család mindkét ágának aktív bevonásával tökekoncentrációt kellett végrehajtani a szó szoros értelmében ahhoz, hogy a gazdálkodás alapjai biztosítva legyenek. Szerencsére ezt az érintettek megértették, és anyagi, valamint erkölcsi támogatásuk meg is hozta a remélt eredményt.

Hamarosan 500 ha szántó – aminek egy része bérlemény – és 50 ha saját tulajdonú szőlő művelése jelezte, hogy a stabilizáció megtörtént, a legfontosabb termelőeszköz rendelkezésre áll.

A szántóföldi műveléshez természetesen a géppark kialakítása is fontos volt, ami nagyon módszeresen, az igények figyelembe vételével történt. A vetésszerkezetben pedig az ipari növények mellett a vetőmagtermesztés kapott szerepet, hiszen a termőhely és a szakmai ismeretek ezt lehetővé tették. Az olajretek, facélia, szója foglalja el ma is a vetésterület felét, a másik felére a napraforgó, búza, kukorica kerül, ahogyan azt a következetes vetésváltási gyakorlat megkívánja...

A szőlő szerelmese

Az első – tényői felszámolásból vásárolt – szőlőültetvények 22 éve történt birtokba vétele óta rendkívül célirányos munka folyik az időközben megalakult Pécsinger-szőlőbirtokon.

Ahogy a megújulás anyagi feltételei biztosítottá váltak megindult a tudatos szakmai átrendeződés, ami új fajta kiválasztásával és új telepítésekkel

Az első szőlőültetvények 22 éve történt birtokba vétele óta rendkívül célirányos munka folyik a Pécsinger-szőlőbirtokon

kezdődött. Legfontosabb feladat volt a cél helyes meghatározása, amely a kiváló termőhely, a piaci igények és a profilnak leginkább megfelelő ültetvények létrehozásában öltött testet.

Pécsinger János megszerette, hovatovább beleszeretett a szőlészetbe, a borászatba, és nem utolsósorban a szőlőlégyártás gondolatába, aminek kiteljesedése az idei évben várható. Hosszú évek óta minden évben telepítettek szőlőt, ami azt eredményezte, hogy teljesen megújult és korszerűsödött az 50 ha szőlőültetvény.

Az idei évtől a profil annyiban módosul, hogy a szőlészet és borászat mellett a szőlőlé-előállítás is belép. Ehhez a fajták száma is megnőtt, hiszen utóbbi tevékenységhez az illatos, zamatos fajták szükségesek.

Vezérfajta jelenleg az olaszrizling, mellette a pinot blanc, rajnai rizling, csereszegi fűszeres, irsai olivér, és tramini alkotják a fehérszőlő kínálatot. A kékszőlők közül a merlot, a cabernet franc és pinot noir telepítése történt az utóbbi években. A fajtaválasztéknál az is szerepet játszott, hogy a már említett szőlőlégyártás mellett az izgalmas szakmai feladatnak számító

Szemlélet- és generációváltás is zajlik egy időben a gazdaságban

cuvée borok előállításához is legyenek alapanyagok.

Szemlélet- és generációváltás is zajlik egy időben a gazdaságban, és a szőlőbirtokon – mondja Pécsinger János –, utalva arra, hogy a fia is hasonló értékeket képvisel a szakmai munkában. Jelesül a növényvédelem az a szakterület, amelyben forradalmi változásokat igyekeznek megvalósítani, hiszen nem mindegy, hogy a szőlőlevet fogyasztók – azon belül is hangsúlyosan a gyerekek – „tisztá”, szermaradványtól mentes ivólevet kapjanak. Kísérleti munka folyik

immár negyedik éve abban a tekintetben, hogy ne a kórokozók és kártevők kémiai úton történő elpusztítása legyen a cél, hanem a növényt úgy kell kondicionálni, hogy élettani felkészítésükkel önmagukat védhessék meg. Ez már az öko szőlőtermesztés megvalósítása a gyakorlatban, amely a konvencionális növényvédelmet kiválthatja.

Az ehhez használt anyagok például a narancsolaj, algakivonat, levéltrágyák, vízüveg, stb., továbbá a kíméletes szerhasználat kevés réz- és kéntartalmú szerrel. Nem mellékesen pedig az öko szőlő kísérleti ültetvényben gyakorlattá vált, hogy minden második sorközben erózióvédő talajkondicionáló keveréket telepítenek (komlós lucerna, fehérhere, bükköny, stb.) amelyet kétevente váltott sorokban újratelepítenek.

A temérdek szőlészeti munka sok kétkezi munkaerőt (10-15 fő) is igényel, hiszen a metszés, a hajtásválogatás, a törzstisztítás, befűzések a huzalok közé, stb. mind fontos fázisok egy ültetvény életében. Természetesen a gépesítés is a legjobb úton halad, hi-

FOLYTATÁS A 114. OLDALON ►

▶ FOLYTATÁS A 113. OLDALRÓL

szen a szőlőbirtok mellett a szántóföldön is korszerű gépek – Challenger, JD és NH traktorok, rotoros JD kombájn, JCB rakodó és minőségi munkagépek – dolgoznak, könnyítendő a munkát, elősegítve a termény kiváló minőségét. A szőlészet pedig most kap egy csodálatos munkát végző Pellenc szőlőkombájnt, amely optimális esetben napi 10 ha betakarítására képes, vagyis a szüretet akár egy hét alatt elvégezheti...

Szőlőléüzem és építészeti remek

Győrújbarát közigazgatási területén, Ménfőcsanak és Tényő között épült fel közel egy év alatt szinte teljesen betonból a bruttó 800 m² alapterületű, teljesen formabontó, ugyanakkor mégis tájba illő szőlőléüzem. Az objektum az Európai Unió, a Magyar Köztársaság Kormánya és az Új Magyarország Vidékfejlesztési program keretében nyújtott támogatásból, saját erőből és banki hitelből készült el, és az idei évben kezdi meg működését. A szőlőlégyártás öt évig kizárólagosságot élvez, majd minden bizonnyal a borászat is helyet kap az egészen különleges építészeti megoldásokat felvonultató épületben.

Az 50 ha néhány éven belül teljesen termőre forduló szőlőültetvény potenciálja garancia arra, hogy kiváló alapanyag bőven rendelkezésre álljon mindkét profil számára – fejtegeti a közeljövő termelési lehetőségeit Pécsinger János.

Nagy szerelem lett a szőlészet számára, ami különösen a vártnál is sikeresebben megépült üzem birtokában teljesedett ki igazán. A hitvallása pedig továbbra is az, hogy „ha van egy reálishan kitűzött célja az embernek, akkor legyen hozzá bátorsága, legyen hozzá minden tekintetben ereje, és éljen erő-

sen a remény a megvalósításhoz”. Ha ez így van, akkor sikerülnek a legmerészebb álmok és tervek az életben, és erre tanítja a gyerekeit és majd az unokáit is, ha cseperednek... De, ezt láthatták a szőlőléüzem megépülésénél is, hiszen rekordidő alatt emelkedett ki a semmiből és vált a környék, a táj ékességévé, akár a régió szőlészetének, borászatának szimbólumává.

Háttérből szemlélve, erőt sugallva

Pécsinger János hatvanhárom évesen – a három gyermeke és hat unokája által alkotott háttérrel – viharokkal és örömeikkel, megpróbáltatásokkal és sikerekkel a háta mögött már nem szeretne a napi ügymenettel foglalkozni. Egy olyan gazdaságot és szőlőbirtokot hozott létre, amely életképes és versenyképes a mai viszonyok között, sőt a folyamatos beruházásoknak, fejlesztéseknek köszönhetően bizonyosan a jövőben is. Természetesen vigyázó szeméit az ügymeneten tartja, és ha szükséges az apróbb korrekciókat is elvégzi.

Ami felépült, ami létrejött az elmúlt közel negyedszázadban azt óvni, féltetni kell, és persze okosan működtetni – mondja. Ezt célozza az új profil, a hamarosan beinduló szőlőlégyártás, -csomagolás, -forgalmazás, -kereskedelem is. Az alapokat, a biztonságot pedig továbbra is a növénytermesztés, a rutinszerűen végzett korszerű szemléletű gazdálkodás adja.

A napi munkamenet vezénylését ma már többnyire Ifj. Pécsinger János, a fia, a cég ügyvezetője vállalja fel, aki a negyedik, az aktuális és munkájához igazodó agrármérnöki diplomáját készül hamarosan megszerezni. A nagyobbik lánya doktor, környezetvédelmi mérnök-tanár, adjunktus Sopronban, az Erdészeti Egyetemen, a kisebbik lánya idegenforgalmi és

marketing szakközgazdász és jelenleg gyermekgondozási feladatokat lát el.

Felesége általános iskolában tanít, és természetesen támogatja az egyre inkább erősödő családi vállalkozást. Az immár nagypapa Pécsinger János különös örömmel újságolja, hogy az alig három hónapos iker unokáinak egyike a hatodik Pécsinger János a családban, így tovább él a névviselési tradíció...

Egymásra talált építész és mezőgazdász

Ekler Dezső budapesti építész a Pécsinger-szőlőbirtok „pinceszőlőépületének” megálmodásában szabad kezdet kapott a megrendelőktől, ennek ellenére meglepően sok tekintetben, vagy szinte mindenben találkoztak az elképzeléseik. Ezt a nagyszerű objektumot „a szőlészet, borászat helyi templomát” látni – mit látni, hosszan csodálni kell, hiszen funkcionális egységet teremt az építészet szárnyalása és a borászat-szőlészet kiteljesedése között. Aligha lehet elképzelni, hogy az épület merőlegestől elhajló falai, furcsa, szokatlan, mégis izgalmas törvonalai, sajátos belső fényviszonyai ne hajlamosítanak, ne serkentenek újszerű megoldásokra, alkotásra az ott dolgozó borászokat.

A mai napig vita tárgyát képezi szakmai körökben és az arra járó érdeklődők körében is, hogy vajon mire is hasonlít az épület. Nos, van, aki sematikusan ábrázolt szőlőlevelet, -fürtöt lát benne, másokban egy sárkány, vagy inkább egy korona formája körvonalazódik, pedig nem annak szánták. Persze, ettől még lehet Pécsinger János teljességgel, igényességgel jellemezhető munkásságának, gazdag életművének képletesen a koronája. És talán az is...

Ha van egy reálishan kitűzött célja az embernek, legyen hozzá bátorsága, legyen hozzá minden tekintetben ereje, és éljen erősen a remény a megvalósításhoz